

Інформаційні джерела:

1. Eurostat (2018). Government expenditure on social protection, available at: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Government_expenditure_on_social_protection

УДК 364

В.М. Диба, д-р. екон. наук, проф. (*КНЕУ ім. В. Гетьмана, Київ*)

О.М. Диба, канд. екон. наук, доц. (*КНЕУ ім. В. Гетьмана, Київ*)

ІННОВАЦІЙНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО ЯК ОСНОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ: ТЕОРЕТИКО-ПРИКЛАДНИЙ АСПЕКТ

Сталий розвиток є достатньо складним процесом, що зумовлює потребу систематичних якісних змін. У свою чергу, якісні зміни можливі лише за рахунок імплементацію переваг інноваційного розвитку. З огляду на актуалізацію інновацій в контексті ділової активності суб'єктів господарювання, виникає необхідність наголошення на теоретичний аспект інновацій, еволюцію поглядів на їх сутнісні характеристики.

У межах неокласичної теорії інноваційного підприємства А. Маршалл та В. Лазонік досліджували зміну витрат на науково-дослідні і дослідно-конструкторські розробки залежно від етапу розроблення та виробництва інноваційної продукції. Ідея теорії максимізації вартості фірми Ф. Модільяні полягає в можливості нарощувати ринкову вартість підприємства за рахунок створення інновацій. М. Хаммер та А. Бернштейн розглядають сукупність бізнес-процесів, як основу процесуальної теорії інноваційного підприємства. Представники ресурсної теорії (Г. Хамел, К. Прахалад) досліджували ключові компетенції як основа інноваційного розвитку підприємства. Р. Нельсон та С. Уінтер обґрунтували еволюцію на засадах інноваційного розвитку.

Р. Блейк ставить в основу організаційного розвитку взаємозалежність ступеня інноваційного розвитку й організаційних структур управління. У межах когнітивної теорії М. Поланьї розглядає відтворення знань як рушійну силу інноваційного розвитку підприємницької організації. Інноваційне підприємство розглядається як інтерактивна система, пристосована до зовнішніх змін в основі теорії адаптивних систем В. Фоміна та В. Циганова.

Основні положення теорій інноваційного підприємства узагальнено на рис. 1.

Рисунок 1 – Основні положення теорій інноваційного підприємства

Джерело: складено автором за матеріалами [1]

Суттєвими є розробки Б. Твісса у контексті теорії інноваційного шляху розвитку. Вчений підкреслив природу нововведення у чкості процесу, згідно з яким винаходи та наукові ідеї отримують здатність набувати економічного змісту, який пов'язаний із творчим характером інноваційної діяльності. Б. Твісс виявив фактори, що визначають успіх нововведень. Згідно з поглядами вченого інновація – це процес обміну науковими або технічними знаннями безпосередньо у сферу потреб споживача [2].

Відповідно до поглядів Б. Санто, інновацією можна назвати суспільно-техніко-економічний процес у межах якого відбувається практичне застосування нових ідей або винаходів, що становить поштовх для виробництва кращих за своїми якістьми виробів, технологій та дозволяє отримати прибуток (у випадку, коли інновації орієнтовані на економічний зиск) [3]. І. Перлакі трактує інновації як «процес формування, розробки та реалізації нововведень» [4].

К. Макконнелл та С. Брю назвали фактором інноваційного розвитку економіки великі компанії, наголошуючи на вимоги новітніх технологій.

Тобто, з огляду на теоретичні концепції, лише великим компаніям під силу забезпечити технологічний прорив завдяки володінню достатньою ресурсною базою, на відміну від малого бізнесу. Це виправдовує появу міжнародних корпорацій, які працюють на інноваційній основі, посилення тенденцій глобалізації.

Інформаційні джерела:

1. Колодійчук А. В. Огляд теорій інноваційного підприємства [Електронний ресурс] / А. В. Колодійчук // Европейская наука XXI века. Экономические науки. – 2012. – Режим доступа : http://www.rusnauka.com/14_ENXXI_2012/Economics/9_110488.doc.htm.
2. Твісс Б. Управління науково-технічними нововведеннями: переклад з англ. / Б. Твісс. – М. Економіка, 1989. – 271 с.
3. Санто Б. Инновация как средство экономического развития : пер. с венг. / Б. Санто. – М. : Прогресс, 1990. – 296 с.
4. Пеньков Е. М. Социальные нормы – регуляторы поведения личности / Е. М. Пеньков. – М. : Мысль, 1972. – 210 с.